

Атанас Далчев

Нощ

Безсъница. Среднощ. От вятъра раздвижван,
неспирен дъжд бразди студените стъкла.
Аз гледам, отразен в прозореца, и виждам
през себе си нощта.

На срещната врата се спира да отвори
един развратник стар с едно полудете;
изгрял, угасва с тях и сетният прозорец
на стария хотел.

Разбит и уморен, нападнат от съня,
стражарят най-подир прибира се самотен;
остава в мрака зъл едно да бди окоето
на пътния фенер.

Като река лъщи асфалтът под дъжда.
Дърветата трептят измръзнали и мокри.
Зловещо някъде под някой нисък покрив
барабани чадър.

При този тъмен звук нощта се сепва сякаш,
уплашена сама от своята пустота,
и три пъти по-чер, по-тежък става мракът
и мойта самота.

1928 г.

КРАЙ

© 1928 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12122>]